

твото си, и, безъ да се старае да заслѣпи очитѣ съ заетѣ блѣсъкъ който никакъ не укрива сиромашията, тя внушава уважение съ скромно достойнство и горда простота, не може ли тѣзи добродѣтели, които се счита за прозаическа, справедливо да се нарѣче героическа добродѣтели въ едно време толкова трудно за упражнението ѝ и въ едно общество съсицано отъ съперничествата на великолѣпието и немаситната жажда за показъ?

Редътъ, правилото е добродѣтели доста студена и много малко привлѣкателна; а мѣжду това, редътъ въ домокинството е редъ въ мислитѣ и въ чувствата. Редътъ не е всичкото щастие, но той е частъ отъ щастieto; той не е мъдростъта, но е едно отъ условията за мъдростъта. За единъ опитенъ наблюдателъ, редътъ въ вънкашния животъ е знакъ на по хубавъ и по съвершенъ редъ; и едно добръ уредено семейство е повечето пѣти едно здружено и мирно семейство.

Освѣтъ това, не сж само здравитѣ качества и благоразумнитѣ добродѣтели които жената може да развие въ домакинството; тя може да въведе въ него и това което е самото нейно естество: вкусътъ, приятността и изящността. Изящността и домакинството се виждатъ да сж неприятели по мѣжду си; тѣ сж неприятели само за онѣзи които дѣлѣтъ всичкитѣ нѣща, които никакъ не виждатъ невидимото задъ видимото, и не знаѣтъ тайната връзка мѣжду вещественитѣ нѣща и умственитѣ. Всяко нѣщо се одушевява, съживява се и се расхубавява водъ джхтъ на едно чувство. И въ най дрѣбнитѣ работи